

ԶՐԱՅՑ ՅՆԱԿԵՍ ԷՅՑ

ՆՈՒՆԻՐ ՄԱՅՐԻԿԻՍ

Համբաներէն հեռաւոր իշխանական իմ սնակ,
Կը տեսնես դեռ աչիս դէմ, նման իմ հէ՛մ մանկութեան.
Դուն սրբութիւն անկասկած ու սրտեռու պէս պարզուկ,
Պատկեր մ'անուշ անցեալի որ կը պահեմ ես չափաւ
Յուշերուս հետ բովանդակ իմ հարազատ երգիքէն:

Փոյք չէ թէ ես եմ դարձած արդէն տղան նորասիւս
Ոստաններուն այս փարթամ եւ շէնքերու նորանոր.
Բայց միշտ կը զգամ, ո՛վ սնակ, որ դուն կ'ապրիս չափաւին՝
Թեւատարած ու ցածիկ որմերով բու ծնկաչոյ՜
Յուշերուս մէջ միշտ արթուն վառուած մօմի մը նման:

Ինչպէ՛ս կ'ուզեմ ո՛վ սրնակ, որ այս գիշեր ես նորէն,
Հոգիս մէջ ծանրաբեռն շաղկած մեղմերս բոլոր,
Դառնալ քեզի ալ յոգնած քաղաքներէն այս օտար,
Աչքերուս մէջ միշտ անող կարօտիդ հին թախիծով,
Ըլլալ մանուկն երբեմնի ոտով բոպիկ արտով կոյս:

Եւ դու ալ մայր սիրելի, պատահանին չափ կեցած
Շուքն ես կարծես որ կուլայ, կուլայ երկա՛ր ու անվերջ.
Եւ շիթ առ շիթ արցունքներդ որ կը սահին այտերէդ
Կարծես անձրեւն է իջնող, անձրեւն աղուոր աշունին,
Իմ հեռաւոր մանկութեան հովիտին մէջ երազուն:

Այսպէս կուգամ ես այսօր, ծեծել դուռըդ ո՛վ սրնակ,
Անցորդ մ'ինչպէս հեռուէն պանդխտացած դարերով,
Բախել դուռն իմ սրնակին կրծկուած իր սուգին մէջ.
Սուգն անպատում իմ ցեղիս ինկած օտար ջուրերուն՝
Անտուն, անհող ցանուցիւր, ըսպատումին մէջ վաղուան...:

ՈՇՈՒԿԱՆ ԱՐԵՂԱՅ